

Lelki ráhangolódás 17. - Az igazi kincs keresése

Egy közösség tagja vagy, felelsz önmagadért, másokért, és felelsz a célba érkezésedért. De ha felismered, hogy amit keresel, a célod már útközben megmutatkozik, ne sajnáld az időt a megállásra! Ne sajnáld akkor sem, ha ebben nem csatlakozik hozzád más a közösségből! A te kincsedet, a te oltárododat egyedül te ismerheted fel utad során. Nem tévedhetsz el!

Buddha nyomában

Négy szerzetes elindult, hogy találkozzon Buddhával. Amikor kitört egy hatalmas vihar, három szerzetes megszorította lépéseit, a negyedik azonban egy picit lassabban ment. Teljesen elszakadt a szerzetestársaitól, mígnem felfigyelt egy pásztorra. Láta, hogy a megriadt nyáját próbálja összeszedegetni, ezért nekiállt, és segített neki. Ez sok időbe telt. Mire a megbeszélte helyre ért, a három szerzetestárs már régen továbbment. Nem akart lemaradni a találkozásról, ezért aztán ő is megszorította lépéseit. Áthaladt egy mezőn, ahol egy asszony sárlózott. Láta, hogy ez a szerencsétlen nő egyedül van, és ott a megérett gabona. „Egyedül vagy?” „Igen, meghalt a férjem; bizony lehet, hogy nem végzek időben.” A szerzetes aggódott, hogy megint elszalasztja a találkozást Buddhával, mégis kért egy sárlót, és addig-addig sárlóztak, hogy két hét is eltelt, mire végeztek. Aztán újra Buddha nyomába eredt, mert közben hozták a híreket, hogy éppen hol jár. Ez így ment évekig, a szerzetes hiába próbálta utolérni társait, vagy elérni Buddhát, mindig útjába akadt egy segítségre szoruló valaki, aki megállásra kényszerítette.

Végül, amikor a szerzetes már idős volt, hallja ám, hogy Buddha épp saját szülőfalujába megy. Azt gondolta, ha már Buddha öreg, nyilván meghalni megy a szülőfalujába, ezért megszorította lépéseit, mert azt gondolta, ez az utolsó lehetőség, hogy még találkozzon a Magasztossal. Így aztán éjszaka is ment, mígnem a sötétben felbukott valamiben. Egy sebesült őz feküdt ott. A szerzetes a következőt gondolta: ha most úgy nézek Buddha szemébe, hogy közben tudom, itt hagytam ezt a szegény párát, bizony nehezen tudnék megállni előtte. Ezért aztán ott maradt az őzrel. Ölébe vette, etette, itatgatta, megvárta a hajnalt, és aztán végül látta, hogy az őz egy kicsit megerősödik, és képes talpra állni és elbicegni. Igen ám, de végül keserves sírásra fakadt, hogy ő most már tényleg az utolsó esélyét is elveszítette annak, hogy Buddhával találkozzon. Ebben a pillanatban egyszer csak megjelent az őz, de már fénylő és ragyogó volt, s aztán Buddhává vált, és azt mondta a szerzetesnek: „Tudod, amíg olyan emberek lesznek, mint te, addig mindig lesz, aki találkozzon velem.”

- *Mennyire ragaszkodom a társakhoz? Hányszor megyek mások által diktált tempóban?*
- *Hallgatok-e saját megérzéseimre, képes vagyok-e saját tempómat követni?*
- *Elfogadom-e, hogy Ember tervez, Isten végez? Elfogadom-e, ha változik az útiterv, ha másképp alakulnak a dolgok, mint terveztem?*
- *Hallgatok-e útközben a szívemre, és miközben a rendkívülit keresem, meg tudok-e állni a hétköznapi csodák hívására?*
- *Felismerem-e a hétköznapi életben a rendkívülit?*
- *Felismerem-e, hogy a céloim már útközben megmutatkozhatnak, bár lehet, hogy más formában, mint képzeltem?*

